

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 28 december 2011 in zaak nr. 10/39995 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 22 oktober 2010 heeft de minister voor Immigratie en Asiel, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 december 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.
2. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de beroepsgrond met betrekking tot de positie van de vreemdeling als alleenstaande vrouw bij terugkeer naar de Democratische Republiek Congo (hierna: de DRC) wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing wordt gelaten, aangezien zij deze niet in de gronden van het beroep van 21 december 2010, maar eerst in de aanvulling daarop van 2 december 2011 naar voren heeft gebracht en niet is gebleken dat dit niet eerder had gekund. De vreemdeling betoogt dat de rechtbank aldus heeft miskend dat hetgeen zij in de aanvulling van 2 december 2011 op de gronden van het beroep op dit punt naar voren heeft gebracht een nadere toelichting is op het gestelde in de zienswijze, waarvan de inhoud in de gronden van het beroep van 21 december 2010 is herhaald en ingelast en derhalve door de rechtbank beoordeeld had moeten worden in het kader van het beroep op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).
3. De vreemdeling heeft in de zienswijze betoogd dat zij niet kan terugkeren naar de DRC. Daartoe heeft zij onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht over de DRC van januari 2010 (hierna: het ambtsbericht van januari 2010) aangevoerd dat vrouwen in dat land op grote schaal slachtoffer worden van seksueel geweld, dat de algemene positie van de vrouw onverminderd slecht blijft, dat van meisjes die slachtoffer zijn geworden van verkrachting gesteld kan worden dat ze onhuwbaar zijn en dat het sociale stigma nog groter is indien een vrouw of meisje, zoals in haar geval, als gevolg van verkrachting zwanger is geraakt.
In de gronden van het beroep van 21 december 2010 heeft de vreemdeling vermeld dat de inhoud van de zienswijze als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd. Daarin heeft zij voorts naar voren gebracht dat

aangenomen dient te worden dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

In de aanvulling van 2 december 2011 op de gronden van het beroep heeft de vreemdeling onder verwijzing naar onder meer een tweetal rechtbankuitspraken aangevoerd dat zij bij terugkeer risico loopt slachtoffer te worden van seksueel geweld, omdat zij een alleenstaande vrouw is met kind, zonder familie en sociaal netwerk en eerder slachtoffer is geweest van seksueel geweld. Omdat het aldus aangevoerde blijft binnen de omvang van hetgeen de vreemdeling in de in beroep herhaalde en ingelaste zienswijze naar voren heeft gebracht, is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen sprake van een nieuwe beroepsgrond maar van nadere argumenten ter toelichting van een eerder voorgedragen beroepsgrond.

4. Ook na afloop van de beroepstermijn en indien die termijn is gegeven, na afloop van de termijn als bedoeld in artikel 6:6 van de Awb kunnen, gelet op artikel 8:58 van de Awb, nadere argumenten, nadere gegevens of nadere stukken, ter onderbouwing van een eerdere beroepsgrond worden ingediend, tenzij dat in strijd is met een goede procesorde. Dat is het geval, indien de nadere argumenten, nadere gegevens of nadere stukken verwijtbaar zodanig laat worden ingediend, dat de andere partijen worden belemmerd om daarop adequaat te reageren of de goede voortgang van de procedure daardoor anderszins wordt belemmerd.

De vreemdeling heeft haar nadere argumenten eerst bij brief van 2 december 2011 naar voren gebracht en heeft geen feiten of omstandigheden gesteld waarom zij dit niet eerder had kunnen doen. Nu de minister echter ter zitting bij de rechtbank van 12 december 2011 heeft toegelicht waarom de nadere argumenten niet tot een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM kunnen leiden, had de rechtbank, hoewel haar bij de beantwoording van de vraag of is gehandeld in strijd met een goede procesorde enige beoordelingsruimte toekomt, deze argumenten bij de beoordeling van het beroep niet buiten beschouwing mogen laten.

De grief slaagt.

5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt overwogen als volgt.

6. In de door de vreemdeling in de zienswijze aangehaalde passages uit paragraaf 3.4.1. van het ambtsbericht van januari 2010 is het volgende vermeld:

"Vrouwen worden, zowel in de oorlogsgebieden als daarbuiten op grote schaal slachtoffer van seksueel geweld. De algemene positie van de vrouw bleef in de verslagperiode onverminderd slecht. In de conflictgebieden was in de verslagperiode sprake van een toename van het seksueel geweld.

(...)

Van meisjes die slachtoffer zijn geworden van verkrachting zegt men vaak dat ze 'onhuwbaar' zijn en dus 'waardeloos'. Indien een vrouw of meisje

als gevolg van een verkrachting zwanger raakt, is het sociale stigma nog groter, zowel voor de moeder als voor het kind."

6.1. De minister heeft zich in het besluit van 22 oktober 2010 op het standpunt gesteld dat, nu het asielrelaas ongeloofwaardig is, de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM.

Ter zitting bij de rechtbank van 12 december 2011 heeft de minister verwezen naar het met ingang van 1 januari 2010 in werking getreden Wijzigingsbesluit Vreemdelingendecret 2009/27 (hierna: WBV 2009/27) waarin staat dat vrouwen uit de DRC aannemelijk moeten maken dat zij in dat land te vrezen hebben voor seksuele geweldpleging om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) en heeft hij zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling daarin niet is geslaagd.

6.2. In WBV 2009/27 heeft de minister vrouwen aangemerkt als groep van personen die verhoogde aandacht vragen. Volgens dit WBV kunnen vrouwen die aannemelijk hebben gemaakt dat zij te vrezen hebben voor seksuele geweldpleging in de DRC, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, waarbij niet wordt verlangd dat zij zich tot de autoriteiten hebben gewend voor bescherming.

6.3. De door de vreemdeling aangehaalde passages uit het ambtsbericht van januari 2010 geven geen grond voor het oordeel dat vrouwen in de DRC een groep zijn die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen.

De vreemdeling diende dus specifiek onderscheidende kenmerken aan te voeren waaruit is af te leiden dat zij een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat de minister in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat van het asielrelaas van de vreemdeling, waaronder begrepen haar verklaringen over het gedwongen verblijf van zes maanden bij de rebellen, in welke periode zij zou zijn verkracht en als gevolg daarvan zwanger zou zijn geraakt, geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat dit daarom ongeloofwaardig is. Gelet hierop, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar de DRC een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Met de aangehaalde passages uit het ambtsbericht heeft de vreemdeling evenmin aannemelijk gemaakt dat zij, reeds omdat zij een alleenstaande vrouw met kind is, naar gesteld, zonder familie en sociaal netwerk, een dergelijk risico loopt. De in de aanvulling van 2 december 2011 op de gronden van het beroep genoemde rechtbankuitspraken leiden, mede gelet op de uitspraken van de Afdeling van 30 november 2009 in zaak nr. 200807606/1 en 17 februari 2012 in zaak nr. (www.raadvanstate.nl), niet tot een ander oordeel. Voorts kan de vreemdeling zich niet met succes beroepen op de uitspraak van de Afdeling van 28 april 2011 in zaak nr. (www.raadvanstate.nl), omdat die uitspraak niet ziet op de positie van

vrouwen in de DRC en de minister bovendien niet geloofwaardig acht dat de vreemdeling enige tijd in i heeft verbleven.

Voorts is het, anders dan de vreemdeling betoogt, ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 niet in eerste instantie aan de minister om te onderzoeken of de vreemdeling in verband met het gestelde ontbreken van een sociaal netwerk niet een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, maar aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat zij dit risico wel loopt. De beroepsgrond faalt.

7. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

8. Het beroep van de vreemdeling dient alsnog ongegrond te worden verklaard.

9. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 28 december 2011 in zaak nr. 10/39995;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

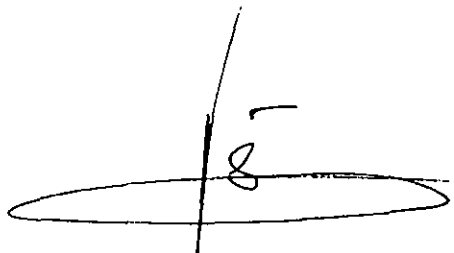
w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 oktober 2012

363-746.

Verzonden: 3 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser